

خدمات پس از تحریر

تنگ‌تر شدن حلقه محاصره و فشار خارجی بر اقتصاد کشور، یک‌واقعیت‌گریزناپذیر و ملموس است. بروز این وضعیت گرچه منجر به ایجاد مشکلات جدید و گسترش برخی دشواری‌های پیشین است، اما اگر صاحبان کسب‌وکارها رویکرد واقع‌بینانه و همراه با دوراندیشی را در برنامه خود قرار دهند، نه تنها گذر از این دوره با کمترین آسیب همراه خواهد شد، بلکه وجود آن را می‌توان یک فرصت تلقی کرد. درهم‌تنیدگی همه بخش‌های اقتصاد کشور با فروش مواد خام و ارتزاق از محل منابعی که تنها باید برای استخراج آن‌ها هزینه کرد، موجب کم‌توجهی به سایر ظرفیت‌ها و منابع در دسترس اقتصاد کشور شده. در این میان هرگاه امکان فروش گشاده‌دستانانه این منابع وجود داشته، اوضاع به ظاهر خوشایند بوده، اما در نتیجه آن، روند ایجاد یک اقتصاد پویا مختل شده، اما در پاره‌ای مواقع که محدودیت‌ها نگاه‌ها را به سمت ظرفیت‌های اقتصادی و تولیدی کشور برده، نتایج رضایت‌بخشی به‌دست آمده است. بیاید به تحریر و فشارهای جانبی آن به‌عنوان یک محصول بنگریم که خواسته یا ناخواسته در اختیارمان قرار گرفته و ناگزیر از پذیرش نقش آن در زندگی روزمره خود هستیم. در چنین شرایطی اوضاع روزمره و آثی خود را چگونه سامان خواهیم داد؟ آیا کالایه و انفعال چاره کار است؟ آیا تعطیل کردن امور و نگاه به آسمان راه‌حل مشکلات و مسائل زندگی شخصی و اجتماعی‌مان است؟

تحریر، محصولی آزادهنده و هزینه‌زاست که نمی‌توان آن را نادیده گرفت، موجودیتی فعال و نفوذگر است که نمی‌توان به حال خود رهایش کرد. در همین حال محرک ظرفیت‌های خفته و توانمندی‌هایی است که در دوران سرخوشی فروش آزاد منابع طبیعی فراموش شده بوده. تحریر در نخستین گام موجب نگرانی است، اما می‌توان این نگرانی را به‌جای تبدیل کردن به التهاب به انگیزه و عزم برای تلاش بیشتر و هماهنگ بدل کرد.

محصول ناخواسته و ناخوشایندی به‌نام تحریر را به‌جای انکار، بپذیریم و خود را برای بهره‌برداری از خدمات جانبی آن مهیا کنیم. همان‌گونه که در خرید هر نوع خدمات محصول به‌دنبال بهره‌مند شدن از خدمات پس از فروش و فواید جانبی آن هستیم، می‌توانیم تحریر را هم در قایت خدمات پس از وقوع بسنجیم و از آن پلی برای عبور از برخی مشکلات قدیمی بسازیم.

ظرفیت‌ها و توان فراوانی در فعالان اقتصادی و متخصصان داخلی وجود دارد. جوانان فعال و صاحب‌اندیشه آماده پذیرش مسئولیت و نقش آفرینی در حیات اقتصادی و اجتماعی کشور هستند. از تحریر و محدودیت‌های آن فرصتی برای توجه به آن‌ها بسازیم. وقتی که دسترسی به محصولات و ساخته‌های سایر کشور محدود و دشوار است، ظرفیت‌های داخلی را تقویت کنیم. افرادی که سال‌ها آرزو می‌کردند ای کاش مانند بسیاری کشورها نفت و منابع طبیعی نداشته‌ام پویا و زاینده داشته باشیم، امروز باید اندیشه تکیه به توان داخلی و زندگی بدون ریخت‌پاش را انشر دهند. تردیدی نیست که ما نیازمند درمانگری رفتارهای خود چه در سطح فردی و چه در عرصه اجتماعی هستیم. باید بیاموزیم که خودخواهی و تلاش برای رفع مشکلات فردی به هر قیمت را کنار گذاشته و همانند مقاطع دشواری چون جنگ تحمیلی، منافع ملی و عمومی را در اولویت قرار دهیم. رفتارهای اجتماعی خود را به سمت رواداری و افزایش همبستگی بر مبنای نقاط اشتراک شکل دهیم. مشتریان برای برخورداری خدمات پس از فروش، پیشاپیش هزینه پرداخت کرده‌اند و مشتریان هوشمند، خود را از دریافت آن محروم نمی‌کنند. در شرایط حاضر نیز ما هزینه‌تحمیلی تحریر را پرداخت کرده‌ایم، رفتار هوشمندانه ایجاب می‌کند که از خدمات پس از تحریر! هم استفاده کنیم. تقویت ظرفیت‌های داخلی، به‌بود فرهنگ مصرف، افزایش بهره‌وری و کیفیت در تولید و عرضه خدمات و محصولات و محدود ساختن مصرف به تولید داخلی و... گام‌هایی هستند که می‌توان آن‌ها را در همین روند مورد توجه قرار داد.

«شاهرخ ظهیری» پدر صنایع غذایی ایران و بنیان گذار شرکت صنایع غذایی «مهرام» روز ۲۲فروردین ۱۳۹۸ در سن ۸۹ سالگی در تهران درگذشت.

«شاهرخ ظهیری» پدر صنایع غذایی ایران و بنیان گذار شرکت صنایع غذایی «مهرام» روز ۲۲فروردین ۱۳۹۸ در سن ۸۹ سالگی در تهران درگذشت. «شاهرخ ظهیری» به نام سلطان سس و فردی که سس را بر سر سفره ایرانیان آورد، معروف است. نمونه واقعی یک فرد موفق و کارآفرینی که با تجربیات خوب و اثرگذارش، موتور محرک هزاران جوان ایرانی شد. ظهیری در کنار مدیریت مجموعه‌های صنعتی، همیشه در تشکل‌ها و انجمن‌های مرتبط با فعالیت‌های بخش خصوصی حضوری موثر و فعال داشت، تا جایی که تا آخرین روزهای زندگی در اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی تهران به‌عنوان مشاور حضور داشت. یاد این پیشکسوت صنعت گرامی باد.

آزمایش

می‌توانیم از صفر شروع کنیم

گفت و گو با محمد علی ناصر یان و ملیکا عالمی، کار آفرینان حوزه گردشگری

مهمان ناخوانده فرانسوی اولین جرقه را زد!

آن‌ها با همین مجوز و بدون سرمایه کلان توانستند خانه بوم‌گردی‌شان را سرپا کنند: «تبلیغات ما بیشتر دهان به‌دهان بود و حالا داریم روی اطلاع‌رسانی شبکه‌های اجتماعی و سایت کار می‌کنیم.» ملیکا عالمی می‌گوید: «در خانه‌های بوم‌گردی کیفیت ارائه خدمات در تبلیغات بسیار موثر است. با اینکه خیلی مسئولان می‌توانند به هتل بروند، ولی بارها شده که خواستند به همراه خانواده‌شان در بوم‌گردی ما ساکن شوند هرچند که آمدن مسئولان هم کمکی به ما نکرده تا شبکه مخابرات روستا به‌خوبی کار کند، ولی با این همه ما توانستیم از پس مشکلات برآییم.» «راه‌اندازی خانه بوم‌گردی دردسرهای خودش را دارد. به‌عنوان مثال، چون خانه ما نسبتاً تعداد اتاق‌های کمتری دارد، ما اصلاً پذیرش توریست ایرانی و خارجی را همزمان نمی‌توانیم داشته باشیم. ایرانی‌ها شب‌ها خیلی دیر می‌خوابند و معمولاً دور آتش جمع می‌شوند و سروصدای زیادی دارند در حالی که توربست‌های خارجی برعکس هستند؛ صبح‌ها زود بیدار می‌شوند و شب‌ها زود می‌خوابند. بنابراین تجربه ما نشان داده وقتی توریست ایرانی داریم، توریست خارجی را نپذیریم و برعکس.» خانم عالمی ایده‌های بسیاری می‌دارد: «یکی از ایده‌هایی که با ساکن شدن در این خانه قدیمی به ذهنم رسید، احیای صنایع دستی اینجا بود. نمدمالی و پارچه‌بافی از هنرهای سنتی قدیمی دامغان است. با این حال ما نتوانستیم هنوز قدیمی‌ها را راضی به احیای این هنر کنیم. ایده راه‌اندازی کارگاه‌های نمدمالی در ذهن من است و امیدوارم بتوانم آن را اینجا احیا کنم و از قبل آن هم، تعداد افراد بیشتری از روستا صاحب کار شوند.»

«تمام تلاش ما این بود که بتوانیم زندگی دوره قاجار را دوباره زنده کنیم و شرایطی را فراهم کنیم که مسافران بتوانند با حال و هوای زندگی روستایی آشنا شوند.» خانم عالمی بر این باور است: «برای اینکه زندگی آن دوره دوباره زنده شود ما سعی کردیم حتی دیوارها را به همان شکل حفظ یا مطبخ را دوباره احیا کنیم و از وسایل آن دوره یا حداقل شبیه به آن را در دکور خانه به کار ببریم. من خیلی دقت داشتم که ما با به‌کارگیری رنگ یا المان جدیدی، هویت خانه را به هم نزنیم. هرچند با این روش، مرمت کردن بسیار سخت است به‌خصوص اینکه هرکسی ایده‌ای دارد و دستورالعمل مشخصی برای احیای خانه‌های بوم‌گردی‌ها وجود ندارد.»

■ بادست‌های خالی

محمدعلی ناصر یان و ملیکا عالمی احیای خانه بوم‌گردی را بدون هیچ حمایتی شروع کردند: «پول بسیار کمی برای مرمت داشتیم و مجبور بودیم که هر بار یک گوشه خانه را درست کنیم. سازمان میراث‌فرهنگی با اینکه در ابتدا وعده داده بود که بروید و کارتان را شروع کنید ما از شما حمایت می‌کنیم، اما ما را تنها گذاشتند. فقط تنها کاری که کردند دادن مجوز بود.»

و وسایل قدیمی خانواده‌های روستا در اینجا نگهداری می‌شوند. کوزه‌های بزرگ ذخیره آذوقه، ترازوی قدیمی، ظرف‌های قدیمی سفالین و چراغ‌های بادی، با آمدن آن‌ها، پرستوها هم به اینجا آمدند و لانه کردند. باغچه حالا پُر از صدای گنجشک‌ها و پرستوها شده است.

■ روایت دوباره قصه‌های خانه پدری

از آن روزی که خانه بوم‌گردی راه افتاده، آقای ناصر یان نمی‌گذارد آتش این خانه خاموش شود. او راوی قصه‌های قدیمی خانه و روستا برای مسافران است. خانه «ناصرلشکر» عمری بیش از یک قرن دارد. عباس خان ناصر یان، پدر بزرگش از فعالان نظامی دوره قاجار بود و متولد ۱۲۳۹ و در همین روستای عباس‌آباد دامغان به دنیا آمده بود. آقای ناصر یان برآیمان تعریف می‌کند که عباس خان ناصر یان زمان مظفرالدین‌شاه شورش و حمله ایل «ناصری» را با درایت تمام سرکوب و از آن پس لقب «ناصرلشکر» را دریافت کرد. بعد از آن است که او ساکن این خانه می‌شود. خانه «ناصرلشکر» دالان، بادگیر، برج نظامی، حوض قدیمی، ایوان، سرداب و انبار دارد. او می‌گوید که اینجا می‌شود زندگی دوره قاجار را تجربه کرد:

زادبید

ملیکا عالمی می‌گوید: «یکی از ایده‌هایی که با ساکن شدن در این خانه قدیمی به ذهنم رسید، احیای صنایع دستی اینجا بود. نمدمالی و پارچه‌بافی از هنرهای سنتی قدیمی دامغان است. با این حال ما نتوانستیم هنوز قدیمی‌ها را راضی به احیای این هنر کنیم.»

جایشیری میسر ا، نویسنده‌ای موفق که کمک به کودکان و حمایت از سالمندان هندی اولویت اوست

اگر به اندازه کافی خوب باشی، موفق می شوی

کمک می‌کند که یک مکان یا فرهنگ را که فرد در آن غرق شده تشریح کنی و به‌طور شگفت‌انگیزی من وقتی که از یک محل دور هستم با سهولت بیشتری می‌توانم در باره آن محل بنویسم. من نمی‌توانم رابطه‌ام با نوشتن را به منزله عشق به این کار توصیف کنم، بلکه نوشتن برای من یک امر ناگزیر است. هروقت که حس نوشتن نداشته باشم، خودم را مجبور به انجام آن نمی‌کنم. این امتیاز را داشته‌ام که نوشته‌ه‌ایم توسط ناشران پشستاز توصیه شده. نویسندگی از بسیاری جهات بهترین شغل است، چرا که از نظر زمانی انعطاف‌پذیر و شغلی تقریباً مستقل است.

جایشیری در سال ۲۰۰۹، قرارداد سه کتاب را با Avon (بخش هنری تجاری انتشارات هارپر کالینز) منعقد کرد، نخستین بخش از این سه‌گانه به نام «اسرار و فریب‌ها» بود که در سال ۲۰۰۹ و بخش دوم آن به نام «اسرار و گناهان» در سال ۲۰۱۰ منتشر شد. کتاب «اسرار و فریب‌ها» در فهرست عناوین داغ بریتانیا قرار گرفت و در سال ۲۰۰۹ نیز در فهرست کتاب‌های پرفروش تابستان جای داشت. بخش سوم با نام «اسرار وسوگر» در سال ۲۰۱۱ منتشر شد. او همچنین در سال ۲۰۱۲ درگیر طرح نوشتن کتابی با موضوع «مادری» شد که

یک نویسنده معروف شده و در حال حاضر طرح‌های بسیاری را دنبال و کارگاه‌های آموزش نوشتن برای کودکان و بزرگسالان را هدایت می‌کند.

جایشیری به دایرشدن یک خانه سالمندان با نیازهای ویژه (معلولین جسمی - حرکتی) در دهلی کمک کرده. این خانه سالمندان در حال حاضر ۲۰ نفر را تحت پوشش قرار داده است. او معتقد است، عملی شدن این طرح مدیون انرژی و هدایت «شانتی آلوک» است که در دنیای حقوق معلولان شخصیتی اثرگذار است. او در پاسخ به این پرسش که شخصیت اصلی بسیاری از داستان‌های او، زن هستند، آیا هنگام نوشتن نوع خاصی از زنان را در ذهن مجسم می‌کند؟ پاسخ می‌دهد: «فکر می‌کنم همه انواع شخصیت‌های زنانه که در باره‌شان می‌خوانم و می‌نویسم را دوست دارم. زنان قادر هستند، لایه‌های جذاب‌تری را خلق کنند. در حالی که شخصیت مردان پیچیدگی کمتری دارد که زندگی با آن‌ها را ساده‌تر و صفحات کتاب را مقداری کسالت‌بار می‌کند.»

جایشیری معتقد است، وقتی که به‌عنوان یک نویسنده هندی در خارج از کشور خود زندگی می‌کنی از فواید ایجاد تمایز بین دنیا‌های مختلف بهره‌مندمی‌شوی. در همین حال این وضعیت

خانم «جایشیری میسر ا» نویسنده هندی و ساکن لندن است که به‌خاطر نخستین رمانش به نام «وعده‌های دیرین» شناخته می‌شود. کتاب او، داستان زنی را روایت می‌کند که در جست‌وجوی هویت خود است. «جایشیری» دانش‌آموخته ارشد ادبیات انگلیسی از دانشگاه «کرالا» هست و دو دیپلم عالی از دانشگاه لندن نیز دریافت کرده.

شخصیت اصلی در کتاب معروف «جایشیری»، یک دختر مطیع است که وارد زندگی زناشویی می‌شود که هیچ شادمانی به همراه ندارد و به مرور تبدیل به یک دلاده گناهکار می‌شود. آیا او در پایان به شادی دست می‌یابد؟ این پرسشی بود که خوانندگان را به واکنش واداشت و به این ترتیب با افزایش تعداد خوانندگانی که مایل به پاسخ‌گویی به این پرسش بودند، کتاب تبدیل به پرفروش‌ترین کتاب در هندوستان شد و توسط ناشر انگلیسی اش در سراسر دنیا نیز انتشار یافت و اکنون متن درسی برای تعدادی از دروس ادبیات انگلیسی است. خانم جایشیری با تعداد بیشتری کتاب که بعدها نوشت، تبدیل به

یکشنبه ● ۲۵ فروردین ۱۳۹۸ ● شماره صد و شش

A T I V E H N O